

Folkemusikken og den svenske musikbevægelse

af Ansa Lønstrup, Birgit Bergholt Nielson og Bibi Øvermyr

Folkemusikkens oprindelige funktion

I det gamle bondesamfund spillede traditionerne en stor rolle i det daglige liv, både omkring arbejdet og til fest. Man arbejdede kollektivt i landsbyerne og dette fællesskab var en forudsætning for den »levende« kulturtradition og således også for musikken.

En jordreform i 1800-tallet bevirkede, at byerne »opløstes«, dvs. gårdene blev spredt ud og den tidligere kollektivitet i arbejde og dagligliv forsvandt og dermed forsvandt også noget af grundlaget for folkemusikkens funktion og videreudvikling. Ikke i hele Sverige efterlevedes dog reformen: f.eks. i Dalarna, hvor befolkningen af en eller anden grund tit kom i sammenstød med regeringer og konge og var kendt for at være et folk med stædigt sind. Der blev man i større udstrækning ved med at leve i landsbyer, og det kan næppe være en tilfældighed, at folkemusikken i denne del af landet levede videre i højere grad end i andre dele af landet.

Spillemandserhvervet blev efterhånden mere og mere professionelt. Han blev oplært af de ældre spillemænd, indtil han var så dygtig, at han kunne tage med ud for at spille til bryllup og andre fester. De bedste og mest kendte spillemænd bestilte stort set ikke andet end at spille

Indsamling og optegning af folkemusikken

I begyndelsen af 1800-tallet begyndte man for alvor at prøve på at indsamle og nedskrive »folkets musik«. En stor del af dette arbejde havde mest arkivarisk formål og var populært inden for de dannede kredse, som hentede inspiration fra de tyske nationalromantiske ideer om »fornminders bevarende«.

Tit bearbejdede man det indsamlede materiale, for at det kunne blive præsentabelt for det borgerlige salonpublikum. F.eks. blev viser udsat med klaverakkompagnement.

Indsamlingsarbejde med mere videnskabeligt formål blev også foretaget, og dette arbejde har haft stor betydning for senere tids forskning.

Man prøvede på flere måder at holde folkemusiktraditi-

onen ved lige: I Stockholm ansattes en spillemænd ved byens friluftsmuseum, andre anerkendte spillemænd fik titlen »riksspelmän«, foreningen »Svenska folkdansens vänner« dannedes, de første spillemandskonkurrencer arrangeredes (oprindelig fordi hornblæserkunsten var ved at uddø), og spillemandsstævner begyndte at blive en almindelig foreteelse.

Folkemusikken har haft en væsentlig rolle i den nationale ungdomsorganisation »Svenska ungdomsringen« (en super-national organisation som til tider har opvist nazistlignende tendenser).

Endvidere fik spillemændene en egen fagorganisation - »Sveriges spelmäns riksförbund«.

Folkemusikkens forskellige former og udøvere idag

Denne organisering fødte nye spilleformer: »Spelmanslaget« med et titals medlemmer, hovedsagelig med violin, men også klarinet og det specielle svenske instrument »nyckelharpa«. Tidligere plejede man ikke at være flere end to-tre til at spille. I »spelmanslaget« bruger man noder, og tit har en af spillemændene en dirigents funktion. Det vil sige, at i »spelmanslagets« form er distancen til den genuine folkemusik blevet stor.

På samme måde findes »folkdanslag«, hvis danse er af ren opvisningskarakter og har meget lidt til fælles med almuekulturens danse. Desværre er det idag »spelmanslaget« og »folkdanslaget« som sådan at sige er kommet til at stå for eksporten af den svenske folkemusik.

Men også idag eksisterer den såkaldte genuine folkemusik en musik, der auditivt føres videre fra en generation til en anden:

Der findes den gamle generation af spillemænd, som spiller deres »låtar«, som de har hørt dem og som de husker dem.

Og der er den helt unge generation, hvis interesse er blevet vakt, navnlig inden for de sidste ti år (mere om dette senere).

Over hele Sverige er spillemandsstævner og folkemusik-kurser velbesøgte arrangementer i sommermånederne.

I musikundervisningen er folkemusikken blevet stadig mere almindelig. Værdien af denne kan dog diskuteres, da den mest foregår i »spelmanslagets« steriliserede form.

Folkemusikkens værdi idag

Disse forskellige måder at spille folkemusik på og udøvernes forskellige indstilling til denne musik viser tydelig problematikken: Hvad er egentlig folkemusik? Til hvad kan den bruges idag?

Lige siden man begyndte at nedskrive folkemusik, har denne diskussion været aktuel. Og er det overhovedet muligt at nedskrive denne musik?

Den instrumentale folkemusik i Sverige har hovedsageligt været dansemusik, ikke i den polerede form »folkdanslaget« fremfører dansene, men som en måde at omgås og kommunikere på. Således var musikken levende og ikke statisk, den havde en funktion.

Det må altså være vigtigt ikke at prøve på at konservere musikken, men at finde en balancegang mellem at udvikle og alligevel ikke glemme det, der ligger bag: mennesker, funktion.

Den grønne bølge

I slutningen af 60'erne startede visearkivet sin *indspilningsvirksomhed* på samme tidspunkt, som man begyndte at tale om »den gröna vågen«. Med den menes (i dag) et behov for og ønske om et »oprindeligt« alternativ til 60'ernes kommercialiserede svenske kultur og miljø (reaktion mod coca-cola-kulturen).

Ud fra lidt naive, nationalromantiske ideer, længslen tilbage til naturen, blev interessen igen vakt for den svenske folkekultur - og altså også for den svenske folkemusik. Og det nye ved denne renaissance var, at folkemusikken nu også appellerede til *storbyungdommen*, fordi den var et alternativ til den amerikanske kulturimperialisme, som netop en stor del af ungdommen via »ungdomsoprøret« var blevet bevidstgjort om. Derudover udgjordes en stor del af den svenske stor-bybefolkning af tidligere landboere, der p.g.a. den tidlige og voldsomme udvikling af industrien i Sverige var blevet mere eller mindre tvangsforflyttet fra deres oprindelige hjemstavn. Dette kan også bidrage til forklaringen på den nyvakte folkemusikinteresse.

Senere, i midten af 70'erne, da politiseringen af musikbe-

Visa till Anna

(Norrlåtar)

Det var den mör-kas-te natt när vi slog upp vå-ra ö-gon. Det sva-ga lju-set från må-nens skära sila-des bort och or-ka-de al-drig ka-sta ö-ver snön den min-sta skug-ga att tän-da vår vil-ja till kamp.

Det var den mörkaste natt
när vi slog upp våra ögon.
Det svaga ljuset från månens skära
silades bort och orkade aldrig
kasta över snön den minsta gnista
att tända vår vilja till kamp.

Ett rövargång förgiftade oss
Sövde oss ner och läste den saga
som berättar om starka och svaga
Dom svaga är fattiga,
dom starka är rika
På så sätt delas det lika.

Våra skogar försvinner
Blir dom arbetslösa färre
om våra älvar inte mera rinner?
Den svarta korpen
med dom klangfulla ropen
äger större rätt till älven och skogen
än den svarta rövarhopen.

Men bakruset flyr
som tranor om hösten
I det röda valvet där morgonen gryr
ska vi bygga vår smedja,
ska vi svärden smida
I vår gnistrande dal ska ingen lida
Nu tändes vår vilja till kamp!

vægelsen er i gang, bliver udtrykket »den gröna vågens filosofi« et skældsord, brugt af den politisk bevidstgjorte del om den ikke bevidste del (de »flummiga«). Og således mister begrebet efterhånden sin oprindelige historiske betydning, idet den progressive musikbevægelse fornægter sin egen »gröna vågen«-oprindelse.

Musikbevægelsen og folkemusikkens umiddelbare fællesskab

Da den nye alternative musikbevægelse begynder at etablere sig omkring 1970 (se nærmere herom i Modspil nr. 6), gik folkemusikken umiddelbart godt »i hak« med flere af bevægelsens ideer og grundsynspunkter: ønsket om en *ikkekommerciel* musik, *spil-selv*-princippet, behovet for en musik, der kunne etablere en *aktiv kommunikation*, for en musik med tydelig *social funktion* (dans f.eks.). I forhold til disse ideer var folkemusikken et oplagt medium.

Folkemusikken var også central for den tidlige bevægelses kulturpolitiske strategi, udviklingen af »folkets musik kultur« (en progressiv, socialistisk musikkultur). Men netop i denne forbindelse blev det tydeligt, at der også eksisterede modsætninger mellem folkemusikken og musikbevægelsens ideer. Den svenske folkemusik(bevægelse) er politisk pluralistisk, hvilket kommer til udtryk ved dens officielle korporative funktion (alle kan være med, også kongehuset!) Den (politisk) progressive og efterhånden socialistiske musikbevægelse havde umiddelbart andre og mere entydige politiske formål med spillet.

Snævert forbundet hermed - og i forlængelse af det anti-autoritære ungdomsoprør - forholdt musikbevægelsen sig umiddelbart *udogmatisk* og *historisk* til folkemusikken. Forstået sådan, at man ville aktualisere folkemusikken, spille den som det var nærliggende at gøre i 70'erne, med nye instrumenter (også elektriske) og med nye rytmer.

En stor del af den gamle eksisterende folkemusiktradition havde en *dogmatisk* og *ahistorisk* opfattelse af folkemusikken - dyrkede det autentiske og nodetro gengivelsesprincip som det centrale.

Grupper, der har taget folkemusikken op

Inden for musikbevægelsen var det grupper og navne som Jan Hammerlund, Marie Selander, Skäggmanslaget og NJA-gruppen, der tidligt tog folkemusiktraditionen op.

Norrlåtar er et eksempel på en lokal-forankret gruppe (Norrbotten) med speciel tilknytning til affolkningsproblematikken (glesbygd), som spiller akustisk folkemusik, og som

stadigvæk har en betydningsfuld rolle i musikbevægelsen. NJA-gruppen (senere Fria Proteatern) indførte folkemusikken i *teatret* - også uden elektrificering.

Endelig har grupper som Kebnekajse og Hoola Bandoola indoptaget folkemusikelementer i deres ellers elektrificerede og også udenlandske 60'er-inspirerede musikstil. Lidt på kanten af musikbevægelsen (eller nærmest udenfor) befinder sig den enorme mængde af kendte og ukendte vise-sangere og troubadourer. På trods af, at netop troubadourerne mener, at *de* har formået at fastholde såvel en bred folkelighed som en (progressiv) politisk stillingtagen, er de imidlertid aldrig blevet 'rigtige' medlemmer af musikbevægelsen.

SAM-distributionen afslog i 1975 troubadurforeningens (YTF) ansøgning om optagelse - med henvisning til nogle visesangeres 'uheldige' tekster - og siden da har troubadourerne været 'udenfor'. *Musikbevægelsen* har altså vurderet trubadourernes stillingtagen som »kun« reformistisk samfundskritik.

Musikens Makt og folkemusikken

Musikens Makt er musikbevægelsens blad (med start i -73) og forsøger som sådant at spejle musikbevægelsens holdninger og identitet udadtil. Og indadtil i bevægelsen har det funktion af at formidle erfaringer, modsætninger mellem forskellige fløje af musikbevægelsen i form af artikler eller debat-indlæg (læs nærmere om den svenske musikbevægelses organisering i Modspil nr. 6).

Det vil sige, at musikbevægelsens forhold til folkemusikken kan aflæses af Musikens Makts behandling af emnet.

I et temanummer 10/74 om »den svenske musikrørelsen« skriver en række centrale musikfolk »en analys av den progressiva musikrørelsen«. Heri hedder det bl.a. om musikformer: »De fleste af os er jo opvokset med pop- og rockmusik. Derfor er megen progressiv musik baseret på disse stilarter. Men også vore hjemlige nationale og andre landes folkemusiktraditioner anvendes jo«. Og denne udtalelse er for en stor del betegnende for musikbevægelsens opfattelse af folkemusikbegrebet. En stor kasse hvor al den musik der ikke er pop rock og ikke stammer fra England og USA, hører hjemme. Og omtalt i en bisætning, som noget der »også er vigtigt«.

Vigtigt for at bevægelsen kan beholde den *bredde*, den ønsker at ha'. Derfor virker ovenstående udtalelse og dermed holdning nærmere som en strategi end som et reelt udtryk for en folkemusikinteresse. Musikens Makt indeholder i

starten fritstående artikler om 'spelmansmusik', folkemusikforskning og udenlandsk folkemusik.

Først med grupper som især Kebnekajse, Norrlåtar, dannes interesse for og åbnes mulighed for en anvendelse af folkemusikken som passer ind i musikbevægelsens ideer om, at musikken skal være nyskabende. Hverken Kebnekajse eller Norrlåtar reproducerer folkemusikken, men eksperimenterer med nye instrumenter, ny stil, elektrificering og tekstfornyeelse. Og Musikens Makt bringer samtaler med Kebnekajse, Norrlåtar, Thomas Wiehe, Bella Ciao o.a.

Hermed begynder også indadtil i musikbevægelsen diskussionerne om anvendelse af folkemusikken i dag. Modsætninger bringes frem via en debat, som kører i MM 75-76. Heri taler repræsentanter for 'den gröna vågen' om at »behandle det oprindelige materiale med respekt«, mens Norrlåtar i deres indlæg siger: »musikken og dansen må ikke stivne i mekaniske reproduktioner af gamle forbilleder« - og betoner vigtigheden af at eksperimentere med nye stilarter og instrumenter. Nogle debattører vil kun henregne *svensk* spelmansmusik under begrebet folkemusik, mens andre inddrager en international influeret folkemusik (som hjælp til inter-

national kommunikation og solidaritet) - og en enkelt (Jan Ling) lægger vægt på folkemusikfunktionen og med eksempel i rockmusikkens rolle i det amerikanske ungdomsoprør, betegner rockmusik som folkemusik.

Debatten afspejler som sagt forskellige retninger inden for folkemusikopfattelsen. Den stoppede efter 6 indlæg, og der har ikke siden været folkemusikdebatter i MM, ligesom der kun har været forholdsvis få artikler om folkemusik op til i dag.

Som nævnt har Musikens Makt beskæftiget sig med udenlandsk folkemusik - og i forhold til den svenske folkemusik - endda kvantitativt meget. Dette skyldes 2 ting: 1. dels at flere svenske folkemusikere inspireres af og har taget en udenlandsk folkemusiktradition op (Jan Hammarlund: chilensk og argentinsk, og Bella Ciao: italiensk) - 2. dels fordi den udenlandske folkemusik, Musikens Makt har valgt at tage op har en entydig politisk-progressiv funktion - som det undertrykte folks musik (netop i Chile, Argentina og Italien). Derfor er den lettere at behandle og forholde sig til end den modsætningsfyldte svenske folkemusik.

Kritik af Musikens Makts behandling af folkemusik

I et af de 6 debatindlæg kritiseres MM, da også for at undervurdere folkemusikken. Og i en artikel i bogen »Spela för livet« kritiserer Marie Selander Musikens Makt for at bedømme folkemusik ud fra rockmusikkens normer og for kun at bakke grupper op, som spiller rock. Som et eksempel ud af mange, nævner hun en pladeanmeldelse af en folkemusikplade, hvor anmelderen i slutningen undrer sig over, at gruppen ikke i det mindste har en el-guitar med, for lydbilledets skyld.

Musikens Makt er et spejl på musikbevægelsen, skriver Marie Selander, men som eneste alternative musiktidsskrift, er det også meningsdannende for bevægelsens genreopfattelse. Og kunne derfor ved at udvide folkemusikstoffet være med til at skabe større interesse for genren, inden for musikbevægelsen.

Vi kan kun give Marie Selander ret i en stor del af hendes kritik. Musikens Makt har gennem årene beskæftiget sig forholdsvis lidt med folkemusik og dette ofte i bisætninger eller i form af pladeanmeldelser. I stedet er bladet stofmæssigt koncentreret om rockmusikken, den rytmiske musik og geografisk om Göteborg-området, hvor de 'fleste er opvokset med rockmusik', og hvor Musikens Makt's redaktion har hovedsæde.

Men om denne negligering skyldes en generel manglende interesse for folkemusikken i musikbevægelsen, om MM's ringe interesse har været normdannende, eller om der reelt kun har været de få 'nyskabende' grupper, som bladet omtaler, der passer ind i musikbevægelsens mål og ideer - kan ikke entydigt afgøres besvares, men er delelementer af en forklaring.

Et er givet: Musikens Makt og musikbevægelsen har fra starten haft ønske om at inddrage folkemusikken, idet den via FNL-bevægelsens sanggrupper var en del af den politisk musikalske forudsætning for bevægelsen; og idet man be-standigt satser på en bred kulturel bevægelse.

Men lad os gå tilbage til en lidt ældre diskussion, fra begyndelsen af 70'erne, der nok også har sin del af skylden for folkemusikkens retræte.

Folkemusik - Folkets musik

SKP, der i en meget tidlig fase af musikbevægelsen førte sine synspunkter frem i Musikens Makt, har et kultursyn der groft skelner mellem en kommerciel (folkefjendtlig) og en folkelig kultur. Og den musik, der er en del af folkets kultur, og »som skal tjene det arbejdende folk, skal bygge på det arbejdende folks egne musiktraditioner« (SKP). Det vil sige, at SKP netop fremhæver den svenske spelmansmusik som den bedste vej til arbejderklassens hjerte. De optager således ukritisk al folkemusik som progressiv i sig selv og anser rockmusikken som et kulturimperialistisk fænomen, der bør bekæmpes.

Denne firkantede klasseanalyse/kultursyn kunne i musikbevægelsen ikke stå uimodsagt hen. I temanummeret 10/74 tog en række af bevægelsens folk afstand fra begrebet »folkets kultur« og herefter blev SKP-sympatisørerne ret hurtigt trængt ud af musikbevægelsen. Og hermed forsvandt måske også en basal interesse for folkemusik - SKP havde gjort folkemusik til et skældsord - *inden for* musikbevægelsen.

Da Norrlåtar 1977 blev rost af SKP i deres musikpolitiske dokument (note: »Folket har aldrig segrat till fiendens musik«) skrev de straks en artikel i MM og afviste enhver forbindelse og sympati med SKP.

En gruppe som Fria Proteatern eller NJA-gruppen - der i begyndelsen af 70'erne var uhyre populære herhjemme og ligesom stod for den progressive musik, der strømmede til os fra Sverige - har også, på linje med SKP's kultursyn betragtet sig selv som talerør for folket (oprettede i 69 publikum-sorganisationen Folkets Teater). Og som talerør for folket

anvender Fria Pro selvsagt folkemusikken som middel til at nå folket.

Med kritikken af SKP er interessen for Fria Pro i musikbevægelsen forsvundet. De betragtes ikke i dag som en del af den svenske musikbevægelse og har måske heller aldrig villet det selv.

Til slut

Musikbevægelsens historiske basis var *både* FNL-bevægelsens folkemusikgrupper og 60'ernes ungdomskultur.

Og i dag står bevægelsen stærkt forankret i den rytmiske musik (især rockmusik).

Der er, som antydnet, flere faktorer der gør, at folkemusikken er så lille en del af musikbevægelsen:

SKP's optagelse af folkemusikken kan ha' virket hæmmende på udøvere - og har for musikbevægelsens folk gjort 'folkemusik' til et skældsord. MM med hovedredaktion i det rock'ende Göteborg kan ha' været normdannende - men er måske også et spejl for en reel manglende interesse. En manglende interesse som kan skyldes begejstringen over til fulde at udnytte bevægelsens egne produktionsressourcer: den akustiske folkemusik er langsomt blevet kvalt i pladestudiernes »sound«, som bedre kunne bæres af den rytmiske musik.

Musikbevægelsen har altså mest brugt folkemusikken i strategisk og politisk funktionelt øjemed. Den har ikke formået at arbejde videre med det nok så vigtige spørgsmål om folkemusik-*idiomets*¹ politiske indhold og udtryksmuligheder.

Litteratur

Spela för livet (red. Rynell Åberg) Stockholm 1977.

Jan Ling: *Svensk folkemusik*. Stockholm, 1967.

Musikens Makt, 1973-1979.

Johan Fornäs: *Musikrörelsen - en motoffentlighet?* Göteborg 1979.

1. I forbindelse med musik eller sprog: en særegenhed (ejen-dommelighed) eller et udtryk (vending), der er karakteristisk for et bestemt sprog en bestemt musik (i et bestemt land, bestemt egn eller lignende).

Diskografi til de i artiklen nævnte navne

(Yderligere pladetips findes i »Pladekatalog 1979« fra Dansk SAM. Nyt katalog i løbet af forsommeren.)

Bella Ciao er en musikteatergruppe, der på foranledning af deres italiensk-fødte instruktør Carlo Barsotti har indsamlet sange fra og lavet musikteaterstykker om de italienske risplukkersker.

Om åtta timmar... MNW 67P. Gruppens første plade, med musik fra teaterforestillinger. De søger at vise den italienske historie gennem landets folkesange. Med tekst- og kommentarhæfte.

När dagen randas. Nacksving 08'1. Musikken fra gruppens teaterforestilling af samme navn om de italienske risplukkersker. Med udførligt tekst- og kommentarhæfte.

Fria Proteatern indtager en fremtrædende plads i den svenske musikbevægelse. Deres stærke, politiske musikteaterstykker har altid været i stand til at sætte sindene i bevægelse. Velskrevne tekster og medrivende musik er deres varemærke. De har dannet forbillede for adskillige andre musikteatergrupper.

Sånger från ljugarbänken. Oktober OSLP 510. De fleste af sangene fra sangprogrammet af samme navn, opført på Scateatret i Stockholm. De kommenterer selv pladen med Woody Guthries ord om ikke at skrive sange, der får en til at føle sig underkuet - men i stedet at føle sig uovervindelig trods nederlag. Med kommenterende tekster.

Knytkalas. Oktober OSLP 516. Endnu en optagelse fra Scateatret. Musikken er rent akustisk, og præget af spillemandsmusikken, og sangene er som sædvanligt stærkt politiske. Med kommenterende tekster.

Koncert i København Okt. 1973. Demos 19. Denne plade er en optagelse fra Fria Proteaterns to koncerter i Odd Fellows-palæet i København 11. og 12. Okt. 1973. Den indeholder dels gamle numre og dels nye som ikke tidligere var indspillet på plade.

Med vilken rätt. Oktober OSLP 519. Gruppens plade fra 1977, som har modsætningen mellem arbejder og arbejdsgi-

ver som hovedtema. Indholdet veksler mellem sange og instrumentalnumre, som altid meget gennearbejdet.

Jan Hammarlund er en af de mest kendte svenske troubadurer. Han bruger dels egne sange, dels folkemelodier og dels sange af socialistiske forfattere som Violetta Parra, Malvina Reynolds, Brecht, Björn Afzelius etc. Jan Hammarlund er meget politisk bevidst, og med sig har han altid et udvalg af de bedste svenske musikere.

Når bandet slutar spela. Silence SRS 4619. Overvejende akustisk musik til sange om FNL, Pariserkommunen, Indien samt et par svenske folkeviser. Med tekster.

Landet jag är van vid. Silence SRS 4634. Sange af bl.a. Malvina Reynolds og Violetta Parra - afvekslende med emigrantviser og Hammarlunds egen musik. Med teksthæfte.

...Tusentals stjärnor över Chile... Chilekommitten CH 002. J.H.'s hyldest til Chile - med sange af Violetta Parra, Sven Wernstöm, Brecht Eisler og Hammarlund selv. Musikken som naturligvis er chilensk, spilles af bl.a. Lena Ekman, Ulf Gruvberg, Turid, Magnus Limnell, Anita Livstrand m.fl. Med tekst og kommentarhæfte.

Innan tåget är på väg. Silence SRS 4649. Svenske, italienske (med bistand af Bella Ciao-gruppen) og amerikanske sange. Som sædvanligt med opbakning af erfarne musikere, bl.a. Lena Ekman, Lasse Englund, Greg Fitzpatrick og Staffan Hellstrand.

Hoola Bandoolla Band var nok den bedste svenske gruppe i halvfjerdserne. Med deres iørefaldende musik og særdeles slagkraftige tekster opnåede de et publikum, som ellers ikke gad lytte til socialistisk musik. Gruppen blev lidt af et flag-skib for den svenske musikbevægelse. To af hovedkræfterne bag gruppen, Björn Afzelius og Mikael Wiehe, har skrevet det meste af materialet, og de indså tidligt at for at kunne nå ud med et budskab, må musikken være i topkvalitet - både iørefaldende og med dybde, samt velspillet.

Garanterat individuell. MNW 20P. Gruppens første LP. De vægrer sig mod det garanteret individuelle, det overdrevent personlige. Med tekster.

Vem kan man lita på? MNW 35P. De herskende klasser er notorisk upålidelige, men vi har også selv taget livsløgnen til os. - Kan man overhovedet stole på sig selv? - spørger Hoola Bandoola Band. Med teksthæfte.

På väg. MNW 40P. På vej mod en indsigt i nødvendigheden af at skabe et socialistisk samfund. Med medlemmer af Södra Bergens Balaleikakor. Med teksthæfte.

Fri information. MNW 55P. Gruppens sidste plade med fri information om oprør verden over - Irland, Chile, kvindeskampen m.m. Det er på denne plade, at nummeret om Juanita findes, - måske Hoola Bandoola Bands bedst kendte sang. Med teksthæfte.

Kebnekaise har eksisteret fra slutningen af tresserne, og i begyndelsen stærkt præget af rockmusikkens supernavne, men har dog altid forstået at sætte deres eget præg på musikken. Der er i alle deres numre en basis af folkemusik - undertiden sydeuropæisk, undertiden svensk, og på de senere plader, afrikansk. I starten var der sang på enkelte numre, men nu er musikken rent instrumental.

Resa mot okänt mål. Silence. SRS 4605. Gruppens første LP solid rock isprængt folkemusiktemaer. Med en lille tæt sammenspillet gruppe.

Kebnekaise. Silence. SRS 4618. Gruppen er nu på 8-10 personer, men til trods for en tredoblet rytmesektion, to basser, tre guitarer, en violin og Turid, er rocken aldrig tungere, end at den stadig er legende og let.

Kebnekaise III. Silence. SRS 4629. Indeholder bl.a. en hyldest til Blekinge, elektrificeret spillemandsmusik og en enkelt afrikansk sang.

Ljus från Afrika. Silence. SRS 4636. Gruppen er nu på kun fem mand, og omend stilen ligner sig selv, er instrumenteringen væsentligt ændret - musikken er stærkt inspireret af - og hentet fra - Afrikas righoldige folkemusiktradition, og derfor præget af en del slagtøj.

Elefanten. Silence. SRS 4642. Gruppen fortsætter hvor den slap med Ljus från Afrika - afrikanske rytmer med moderne instrumenter.

Norrlåtar

Folkemusik från Norrbotten. Manifest MAN 002. Spillemandsmusik som det lyder i Nordsverige - svenske, samiske og finske dansemelodier: schottis'er, polkaer, mazurkaer og valse. Med tekst- og kommentarhæfte.

Meikäläisiä - Folk som vi. Manifest. MAN 006. Gruppens anden plade, og det er stadig livsglad spillemandsmusik fra Norrbotten. Med udførligt node- og teksthæfte.

Urminnes Hävd. Manifest. MAN 13. »Med Urminnes Hävd menar vi: Rätten att kunna leva och arbeta där man är född. Rätten att inte tvingas skövla sin natur för andras vinding. Och rätten till sitt eget modersmål«. Med node- tekst- og kommentarhæfte.

